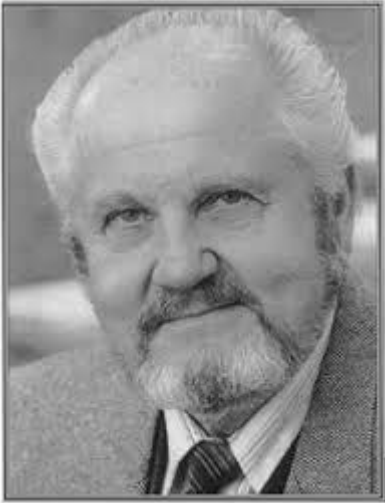

ERKKI LEMINEN – KIISTELTY SAARNAMIES III

Väinö Hotti

(nettikuva)

ERKKI LEMINEN

19.8.1922 – 17.12.1992

Sisko Latvus: ERKKI LEMINEN
armon matkamies. KARAS-
SANA, 1994. Teh.VHn

Niilo Tuomenoksa – oppi-isä?

Erkki Leminen tuo toistuvasti esille lämpimät suhteensa **Niilo Tuomenoksaan**, joka metodismin ja vapaakirkon kautta päätyi lopulta luterilaiseen kirkkoon. Tuomenoksan ”Vaellusvirsi” oli Erkille hyvin rakas.

”Maaliskuussa 1954 hän kuuli Kiteen Juurikassa majapaikassaan kauppias Armas Vanhasen luona tämän vaimon laulamana ilmeisesti ensi kertaa Niilo Tuomenoksan Vaellusvirren, josta tuli hänen elämänsä laulu. ‘Säryin Herran käsiin’, hän koki. ‘Alhaalla kulkivat armonvirrat.’ Lukemattomia kertoja hän tämän jälkeen lainasi puheissaan säkeitä laulusta, jossa, niin kuin hän koki, ei jätetty tilaa ihmisen omille yrityksille ja mahdollisuuksille. Jumalan armo oli siinä ‘aivan maan tomun ja saven tasolla, matosen tasolla’” (157).

”Tuomenoksan vaikutus alkoi näihin aikoihin tuntua koko seurassa ja ehkä erityisen paljon juuri Erkissä, joka oli käynyt kovaa kamppailua lakihenkisen uskonkorostuksen kanssa” (157).

”Tuomenoksasta tuli nopeasti Erkille hengellinen isä ja myös henkilökohtainen sielunhoitaja, joka ymmärsi herkän miehen vaikeuksia omista kokemuksistaan käsin” (158).

”Tuomenoksan vapauttava vaikutus alkoi näkyä Erkissä silläkin tavalla, että hän uskalsi käyttää puheissaan enenevässä määrin pehmeää huumoria ja leppoisaa jutustelua, joista aikaa myöten tuli suorastaan hänen tavaramerkkinsä” (159).

”Suurta lohdutusta hän sai nyt niin kuin usein ennenkin keskusteluista Niilo Tuomenoksa kanssa” (198).

”Tuomenoksan elämäkerrassaan hän toteaa, miten ’Niilo oli tehnyt saman löydön kuin Paavali ja Luther hyvin kirkkaana. Uskon kautta saatava ja yksin Kristuksen sovituksen ansiosta ihmisille luettava lahjavanhurskaus on aina kaiken julistuksen pohjana” (199).

”Tuomenoksalta ja myöhemmin William Uotiselta Erkki sanoi saaneensa ’Jumalan evankeliumista syvällisemmän ja kirkkaamman käsityksen kuin mistään muualta lukuun ottamatta Paavaliala ja Martti Lutheria” (199).

Koska itsekkin koen Tuomenoksan tietyssä mielessä oppi-isänä ja samoin hänen Vaellusvirteensä voin sydämestäni yhtyä, ihmettelen, voiko näiden kahden julistajan teologiaan laittaa yhtäläisyysmerkit. Tuomenoksalta löytyy tekstiä, jota on perin työlästä sovittaa Lemisen julistukseen. Olisin valmis väittämään, että mm. seuraava Tuomenoksan teksti lyö rankasti korville Lemisen syntiä suosivaa pyhitusteologiaa (VHn huom.)

Niilo Tuomenoksa, Valkoiset synnit:

”Ei Herra tahdo tehdä meistä hengellisesti kurjia, jotka alituisen kurjuuttaan valittelevat. Hän tahtoo tehdä meistä valittamattomia, joilla ei ole edes köyhyyttä tarjottavana Jumalalle. Köyhyydestäkin on tullut köyhyys.”

”Kristityn elämässä roomalaiskirjeen 7. ja 8. luku ovat sisäkkäin.”

”Kristitty tunnetaan siitä, ettei hän lähde, ei voi lähteä Kristuksen luota. Kuitenkin – Deemas on aina olemassa.”

”Synnin kaikkein hienoimmatkin rihmat riittävät sitomiseen. Syvyyden silkit ovat lujaa tekoa.”

”Armo tekee vaikeaksi elää synnissä.”

”Portti on ahdas ja tie kaita, mutta paikoin alkaa olla niin, että portti tehdään tulijaa myöten, samoin tiekin.”

”Emme ehkä ole menneet maailmaan, kuinka nyt sinne, mutta maailma on tullut meihin, ja niin maailma meidät omikseen tuntee.”

”Maailmaa mielistelevä kristillisyys on matkalla siihen hukkumaan.”

”Parannussaarna, joka ei puhu yhtä totta synnistä ja armosta, ei kaada synnin jerikonmuureja, vaikka se niitä puoli vuosisataa kiertäisi.”

Niilo Tuomenoksa, Paavali – vanki ja vapaa:

”Roomalaiskirjeessä Paavali myös selvittää hengellisen ihmisen luonnollista tilaa. Ihminen on hengellisenäkin lihallinen, mutta liha ei häntä hallitse. Itsemme varaan jätettyinä olemme täsmälleen sellaisia, jollaisiksi erityisesti Roomalaiskirjeen seitsemäs luku meidät kuvaa. Paavali tekee lopun siitä sadusta, että ihmisen liha tulisi hengelliseksi. Itsemme varaan jätettyinä olemme juuri niitä, jotka eivät tee sitä, mitä tahtovat, vaan sitä, mitä eivät tahdo.”

”Hän (Apollos) tunsu ainoastaan Johanneksen kasteen, ei siis Kristus-kastetta, josta Paavali puhuu erityisesti Roomalaiskirjeen kuudennessa luvussa ja joka on lihalle ja verelle suorastaan kauhistuttava kaste, sillä se on kaste Kristuksen kuolemaan ja sen kautta ylösnousemuselämään Kristuksessa.”

”Paavali julistaa Roomalaiskirjeen kuudennessa luvussa kasteen Kristuksen kuolemaan kastamiseksi ja Kristuksen ristiinnaulitsemisen meidänkin ristiinnaulitsemisemme, mikä kaikki merkitsee lihan pyhitykselle lopullista pistettä. Kristuksen meidän hyväksemme tekemää tekoa, kärsimistä ja kuolemaa, seuraa Kristuksen elämä meissä, ylösnousemuselämä, jota kasteesta nouseminen kuvaa. Roomalaiskirje on ihmisjumalisuuden teilauspölkky.”

”Filippiläiset elivät ylösnouseen Herran kanssa ylösnousemuselämää, siitä tuoreus ja elämän kokemusriikkaus.”

”Ilo ihmisestä oli iloa hänen hengellisyydestään, jossa hänen oma minänsä eli ristiinnaulittuna, viralta pantuna. Kristus satakertaistaa ihmisen arvon, tekee kerjäläisestä kuninkaanpojan ja pikkumaisesta jalon. Mikä ilo onkaan sellaisista ihmisistä niillä, jotka heidän lähellään elävät.”